

Bystřicko (z desetiletí 1971 - 1981)
(8. 11. 2021)

Dobré odpoledne, Borku!

Tak tentokrát chci sérii pěti odpoledních tipů věnovat kulatému výročí našeho odboru Klubu českých turistů. Ten původní odbor vznikl před sto lety, tedy v roce 1921. Ten novodobý jsem úplně náhodou založil přesně po padesáti letech, tedy roku 1971.

Rád připomenu a současně nabídnu dnešním turistům trasu dvoudenního putování s přibližně jedenáctiletými dětmi z přelomu konce školního roku a začátku letních prázdnin v roce 1972.

Vlakem jsme odjeli do Bystřice nad Pernštejnem. Už při cestě od nádraží k městu nám bylo jasné, že přesun k místu, kde jsem chtěl nocovat, že to nebude jen tak. Nesli jsme těžké stany, oblečení na noc, něco jídla. A deky. Ano, deky, protože spací pytel neměl, myslím, vůbec nikdo. Cílem bylo místo u zříceniny hradu Aueršperku. Tam vede i dnes modré turistické značení téměř stejně jako kdysi v tom roce 1972. Tehdy byl ovšem normální stav lesů, dnešní lesy mají po kůrovcové kalamitě úplně jiný charakter.

I když měly děti jediný motiv, snažil jsem se nabízet i pár informací z místopisu a historie. I v tom bylo dost mé naivity. Malým dětem, které se těšily, až se utáboříme, bylo docela jedno, že říčka, kterou máme pod sebou, se jmenuje Bystřice a někdy se nazývá Bystřička, pramení nedaleko Koníkova, postupně její vody napájejí rybník Skalský (Skalák) a rybník Domanínský, že Bystřice protéká Domanínkem, městem Bystřice nad Pernštejnem, pod Aueršperkem se docela klikatí a ve Víru pod přehradou se zprava vlévá do Svratky. Aueršperk je jedna ze zřícenin středověkých hradů, kterých je v této části Vysočiny několik.

Stavění stanů, to bylo také docela dobrodružné, vždyť jsme neměli nikdo žádné zkušenosti! Ale to dobrodružství stálo za to. Rozdělali jsme oheň a opékali a ohřívali jsme prakticky cokoli, co si kdo k tomu účelu nesl. A pak jsme si ustlali – no nebylo to vůbec snadné. V noci začalo dokonce pršet. Ráno jsme se budili brzy, protože přece jen pohodlí domácího lože chybělo. K snídani jsme měli společný čaj z kotlíku, ten chutnal všem.

Sbalili jsme a vydali se prudkým stoupáním k Pivonicím a Zubštejnu. Batohy se zdály ještě těžší než včera, i když něco málo proti včerejšku už ubylo.

Od Pivonic jsme klesáním došli ke Štěpánovu a přes Ujčov a Kasany jsme došli utrmáceni, ale šťastni domů do Nedvědice. Ještě dnes po těch padesáti letech si občas někdo z tehdejších dětí vzpomene! Trasa je pěkná i dnes, takže i dnešní turisté si ji mohou projít.